

Zijn arm werd weggerukt (Blz. 560).

Don Diego was oververmoeid en zat tegen den slaap te vechten, die door deze ongestoorde stilte geholpen, den Mexicaan de baas werd en deed insluimeren...

Het gesnork van don Diego rukte den Witten Vogel uit zijn overwegingen en deed hem de oogen openen...

Hij glimlachte...

— Draag hem maar naar het slaapvertrek... Hij heeft wel wat rust verdiend... Ik blijf hier om na te denken, te wikken en te wegen, te ontwerpen en te verwerpen, om een besluit te nemen en hem morgen de noodige onderrichtingen te geven...

Snelvoet en Arroz tilden den Mexicaan op, die zoo vast sliep, dat hij niet eens gewaar werd dat zijn lichaam werd verplaatst...

In den vroegen morgen werd hij gewekt door den Witten Vogel, die hem, terwijl hij een sober maar sterkend ontbijt nuttigde, toesprak:

— Don Diego, gij hebt uw best gedaan en uwe vrienden, bijzonder de Rooie, hebben het hunne bijgebracht om onze onderneming op een anderen en goeden voet te zetten...

Gij hebt allen van de omstandigheden weten een degelijk gebruik te maken, en dat is de eenige wijze om tot een doel te geraken...

Ik wensch u geluk!

Don Diego was ten zeerste gevleid, want in den mond van den ouden Indiaan hadden die woorden een groot gewicht, want de leider der eedgenoten was zeer karig met lofbetuigingen...

— Luister nu, ging de Witte Vogel voort, naar hetgeen ik denk dat er dient gedaan, voor zooveel de toestanden en de gebeurtenissen zullen toelaten mijne wenken te volgen... Ik laat aan uw eigen initiatief over alles voor te bereiden, om den dag der verlossing met welgevallen te beleven...

Hij sprak nog geruimen tijd en toen don Diego terug naar de stad reed, maakte hij de volgende overwegingen:

— Alles bijeengenomen is die oude Witte Vogel in mijn laarzen!... Een wijze man is het, daar is niet aan te twijfelen, zoodanig wijs dat hij de anderen laat werken en als alles volbracht is, weer op geleerden toon onderrichtingen geeft ..

Och kom, zoo bestaan er vele lieden die eene onderneming leiden en de belooning zal des te schooner zijn voor ons, die alles hebben uitgevoerd...

Don Diego, minister van Zijne Majesteit den Keizer van Mexico...

Bij mij zullen de Witte Vogel, Snelvoet, Arroz en al de roodkoppen te zamen moeten komen aankloppen om voor hun volk te bekomen al hetgeen waarop het recht heeft...

Maar niets meer ook, Santa Fé de Bogotta, want de eetlust komt al etende...

Ik zal de afgevaardigden der roodhuiden in mijn paleis ontvangen...

Ja, ik zal het prachtigste paleis van Mexico bewonen, want mijn macht zal onbegrensd zijn door het goud dat ik met karrevrachten uit de kreek zal later halen, daar Arroz beloofd heeft mij den weg naar den voorraad te wijzen...

En tot de vertegenwoordigers van de roodkoppen, tot al die Witte Vogels, Arrozen en andere Snelvoeten zal ik spreken:

— In naam van Zijne Majesteit den Keizer van uw land zeg ik u dat u voldoening zal worden geschonken, dat uwe gegronde eischen zullen ingewilligd worden, doch op de uitdrukkelijke voorwaarde dat gij den vorst, mijn meester, trouw blijft en niets vraagt dat buitensporig is...

En ik zal...

Hij werd tot de werkelijkheid teruggeroepen door zijn paard, dat staan bleef, omdat het op den smallen wegel van het bosch, dien het reeds enkele minuten volgde, niet meer verder kon...

Don Diego keek verbluft op.

— En ik zal, zoo vervolgde hij, verloren rijden als ik te paard zit te droomen...

Hij deed zijn rijdier achteruit stappen, want aan omkeeren viel er niet te denken en geraakte weer op de baan, waar hij zijn paard de sporen gaf en het dier in vollen galop naar de stad deed loopen...

In de afspanning vond hij Jan van 't Schelleken reeds aan de ontbijttafel.

— De Witte Vogel, zoo sprak hij, is over ons zeer tevreden.

— Dat zou er nog aan ontbreken, na al wat gij en Kobe gedaan hebben!

— Hij heeft mij opgedragen hier in deze herberg te blijven tot wij nieuws uit het klooster hebben bekomen... In de stad rondloopen, meent hij, is te veel de aandacht op ons trekken...

— Mag ik niet naar het klooster gaan, om naar de gezondheid van...

— Van den kapitein te vernemen? Niet noodig. Hij is niet ziek... Alleen wat steken in de zijde, die hem eene volledige rust opleggen...

— Wat maal ik om de Puabla! Ik wensch te vernemen hoe Carmen het stelt...

— Het kan niet zijn... Hier blijven... Als wij iemand uit het klooster te zien krijgen, kunt gij al vragen wat ge wilt betreffende de schoone nicht van den kapitein.

— Indien wij hier den heelen dag samen blijven zitten, en misschien morgen ook nog, en wie weet overmorgen ook al, zal dat de aandacht hier niet op ons vestigen?

— Ja, ge zegt zooal iets, amigo... Als wij heden avond niets vernomen hebben, zullen we samen eens nazien of wij niet naar Gil Blas moeten gaan. om er wat goud te verdienen of te verliezen...

Zij moesten zoolang niet wachten...

Kort na den middag verscheen Panpeloena in de herberg en zei luidop tot don Diego en Jan:

— Heeren, ik kom hier met de groeten van den kapitein... Mijn meester laat zeggen dat hij het zeer goed stelt en met veel plezier het bezoek van ulieden zou ontvangen...

— Doe hem onze beste groeten, mejuffer, en meld hem dat wij heden avond bij hem zullen wezen om hem wat gezelschap te houden.

— En mejuffer Carmen? vroeg Jan.

— Zij is heel en gansch hersteld en heeft

het toezicht in het huis van den meester hernomen... Heeren, gegroet...

En zij verliet de herberg...

Toen ze pas over den drempel was zei don Diego tot zijn gezel:

— Domoor die ik ben... Nu vergeet ik te vragen om welk uur kapitein de Puabla ons verwacht!

En hij liep Panpeloena na.

— Wat hebt gij ons mede te deelen? vroeg hij als hij haar had vervoegd.

— Heden avond is Gonzales op wacht in het vertrek der paters met de glimmende oogen.

— Dan moeten wij den slag wagen?

— Ja...

— Hoe vinden wij den ingang van de onderaardsche gang?

— Een lantaren met een rood licht zal er door Gonzales opgehangen worden...

— Dat is goed, maar hoe krijgen wij deze lantaren te zien?

— Hier is een schets, door Gonzales met eenige lijnen geteekend... De stad ligt er op, met het woud en het klooster... Gij moet u in het woud, aan den linkerkant van het klooster schuil houden en over de vlakte in de richting van het klooster het licht verwachten... Ge moet goed zien, want het zal slechts een oogwenk schijnen..

— Is het uur vastgesteld?

— Ja, te middernacht...

— Het uur van spoken en geesten!...

— Dan is de ronde gewoonlijk daar gedaan en komt in het eerste uur de officier niet meer terug...

— Geen ander onderrichtingen?

— Neen... De keizer is verwittigd van hetgeen er gaat gebeuren. In de gang onder den grond zal alles geregeld zijn door Gonzales... De deuren zullen openstaan... Wij hebben hier al te lang samen staan praten... Ik groet u...

— Ik dank u... Mejuffer Juanita, tot weerziens.

Toen hij terug in de herberg kwam zei hij tot Jan, luid genoeg dat ieder der aanwezigen het hooren kon:

— De kapitein verwacht ons tegen den avond... Zoo vroeg mogelijk... Zulk een meid bezit zoodanig weinig hersenen dat ze het een met het ander vergeet en ge moet haar de woorden uit den mond trekken...

Ik heb haar ook gevraagd hoe Kobe het stelde en zij heeft mij dan gezegd dat zij van zijnentwege moest laten weten dat hij met de vriend Gonzales dezen avond er niet zal zijn, omdat zij de wacht moesten optrekken...

Jan kon daar uit verstaan dat Gonzales dien avond op post zou wezen in het vertrek van de onderaardsche gang en hij begreep dat dan ook dadelijk...

Na genoenmaald te hebben gingen zij in de stad wandelen, maar verlieten deze en stapten den weg op naar de grot.

— Wij kunnen er eene wandeling van maken, zei don Diego, want wij hebben tijd te over...

Hij bracht zijn vriend alles over wat de keukenmeid hem had kenbaar gemaakt en besloot::

— Als wij geen tegenslag ondervinden, zal de keizer van Mexico heden nog, of beter gezegd morgen vroeg in de grot der eedgenooten een onderkomen vinden...

De Witte Vogel heeft alle andere maatregelen en voorzorgen genomen...

Toen zij in de spelonk traden zagen zij met verbazing dat deze eene geheele verandering had ondergaan...

Tegen de wanden waren veelkleurige tapijten opgehangen en ook de vloer was er mede bedekt...

Op den achtergrond stond een sierlijke bedstede, met gebeeldhouwd vooreind en waarboven een hemel met afhangende zijden gordijnen...

De tafel der grot waar de Witte Vogel gewoon was aan te zitten, om uren lang zijne pijp te rooken, was van een prachtig dekkleed voorzien en droeg kristal — een zilver eet- en drinkgerei...

Een breede, gebeeldhouwde zetel stak de armen uit naar den gast die komen ging...

Alles was gereed om den vorst van Mexico te ontvangen en hem zooveel mogelijk te doen vergeten dat hij zich in eene spelonk bevond, voor zooveel dat te doen was in een rotshol onder den grond...

— Gij hebt snel voor het noodige gezorgd, zei don Diego. Het is maar goed ook!

— Waarom?

— Wel, heden nacht nog zal Zijne Majesteit hier zijn intrede doen...

— Zeg op, wat nieuws brengt gij mede?...

De don voldeed aan het verzoek...

De grove schets van Gonzales werd bestudeerd en Arroz werd opgedragen de plaats te gaan verkennen...

— De laatste schikkingen welke ik heb genomen, zei de Witte Vogel, zijn de volgende:

Snelvoet, Arroz en ik wachten aan den in-

gang van den onderaardschen weg met de paarden...

Don Diego en de blanke jongen gaan den keizer bij den knecht van den kapitein halen...

Eens bij ons, springt de vorst te paard en rijd met ons langs een door mij gekozen omweg naar dit verblijf...

Don Diego en zijn gezel keeren terug naar hunne herberg in de stad...

— Geen gevaar voor hem en alle gevaar voor ons, zoo dacht de Mexicaan, maar dat is niets, de belooning zal des te grooter zijn...

— Het is volstrekt noodig, zoo vervolgde de Indiaan, dat gij beiden in uwe herberg terugkeert, want wij moeten weten welken indruk de ontvluchting van den keizer op het volk maakt...

Gij hebt al den tijd om daarna eenige andere steden te bezoeken en te zien wat er gebeurt... Wij zullen minstens een paar weken den vorst hier verscholen houden, eer wij iets zullen wagen...

Als gij samen, in den vroegen morgen, zooals gij het gewoon zijt, na het speelhuis bezocht te hebben, naar uwe herberg terugkeert, dan zal niemand u verdenken de hand in het spel te hebben gehad...

— Ik hoop het, zei don Diego...

— Ik verwacht u binnen een veertiental dagen hier weer... Tegen dien tijd zal het samentrekken der Indiaansche troepen ook een voltrokken feit zijn, en, komen wij met list niet klaar, dan zullen wij het met ruw geweld aanvatten...

Dan moet Maximiliaan de keizer der Indianen worden om den troon van ons land te bezitten...

— Zal hij dat willen doen?

De oogen van den Witten Vogel schoten als vlammen.

— Als hij weigert, zoo sprak hij met klem, dan lever ik hem terug in de handen van Juarez...

Zoodra hij hier is zal ik hem trouwens mijne voorwaarden stellen...

Rond elf uur 's nachts begaven zij zich op weg...

De drie Indianen en don Diego hadden een paard bij den teugel...

Zonder hinder kwamen zij, door Arroz voorgegaan, op de plaats in het woud, waar zij de paarden aan een boomstam vastbonden en in het struikgewas gingen liggen, om over de vlakte het heuveltje niet uit het oog te verliezen...

Daar moest een rood lichtje hun melden dat alles gereed was om het stoute bedrijf te wagen...

Plotseling zei Arroz:

— Ginder... Daar... Het lichtje...

Allen hadden het gezien...

Het was slechts een roode genster geweest, die zoo spoedig verdween als een dwaalster aan den hemel...

— Spoedig in deze richting, beval de Witte Vogel... Het plein over... De tijd is thans kostbaar...

De paarden werden losgemaakt en mannen en dieren snelden over de vlakte...

Don Diego en Jan kropen door het kreupelhout en stonden in de gang...

Zij trokken hunne pistolen en zoo licht mogelijk voortsluipend, om geen gerucht te maken, kwamen zij aan de trap, die naar het vertrek leidde...

In de onderaardsche gang hadden zij zich voortbewogen, met de handen langs de wanden tastend, wat gemakkelijk was geweest, daar er geen hinderpalen in den weg lagen, maar op de trap was dat een moeilijker werk, en op handen en voeten kropen zij omhoog...

Don Diego stootte met het hoofd tegen een hard voorwerp en liet eene verwensching hooren...

— Dat moet het beschot zijn, zoo dacht hij. Goed dat ik een harden kop bezit... Gonzales zal den stoot wel gehoord hebben...

Alles bleef stil...

— Wat moet ik doen?... Dat heeft Panpeloena mij niet gezegd...

Kloppen?... Stil?... Luid?... Hoe dik is het hout?... Waar is Gonzales op dit oogenblik?..

Ik zal maar beginnen met stil te kloppen en, wijl alle goede dingen uit drie bestaan, driemaal...

Hij deed zulks...

Niets roerde aan den anderen kant van den wand waartegen don Diego zoo onzacht zijn hoofd had laten aanbotsen...

Hij klopte luider...

Alles bleef doodstil...

De twee mannen hoorden hun bonzen.

— Zou er onraad zijn? fluisterde Jan.

— Zijn wij verraden, murmelde de Mexicaan.

— Als er eene deur in de gang gesloten is geworden, zitten wij als in eene pijp gevangen...

Het koude zweet brak hun uit...

— Ik zal het nog eens beproeven...

Hij klopte weer, zoo luid als hij het maar durfde...

Een zucht van verlichting steeg uit beider boezem op...

Het beschot schoof zacht weg en zij konden in het vertrek komen, dat door een enkele kaars flauw verlicht was...

— Ik stond op den uitkijk, sprak Gonzales... Ik dacht dat gij het beschot langs de trap zoudt doen werken...

— Ik heb er niet aan gedacht... Ik ben er voor gestraft geworden door den schrik die ik heb uitgestaan...

— Wij hebben geen tijd te verliezen...

Gonzales naderde eene deur en klopte zacht aan...

Onmiddellijk werd ze geopend, en een man, donker gekleed en een zwarten hoed op het hoofd, waarvan de breede randen zijn gelaat overschaduwde, verscheen...

Don Diego ontblootte zijn hoofd, boog diep en zei:

— Sire, don Diego, uw ootmoedige dienaar... Ik heb de eer Uwe Majesteit...

— Maak dat ge weg komt, duwde Gonzales hen toe.

Zonder een woord te spreken had de keizer den don de hand gedrukt...

De knecht van den kapitein had een lantaren ontstoken en hem aan Jan gegeven...

— Licht ons voor...

Jan gehoorzaamde en ging de trap af, de lantaren in de hoogte, gevolgd door den vorst en don Diego...

Gonzales kwam de laatste en deed het beschot terug voor de opening glijden...

Het groepje geraakte gemakkelijk tot aan de eerste deur, toen zij achter hen een gerucht hoorden, als werd het beschot ginder op de trap geopend...

Zij bleven angstig stil...

Op ditzelfde oogenblik klonk een honend gelach hen in de ooren, een trillend schel gelach, als dat eener vrouw.

De schrik versteef hun bloed in de aderen. Hun beenen weigerden een stond hen te dragen... Dan zetten zij het op een loopen...

Gonzales behield de tegenwoordigheid van geest de deuren achter zich te doen toevallen.

Zij kwamen aan den uitgang en werkte zich met haast door het kreupelhout...

— Geen onraad? vroeg don Diego met bevende stem.

— Niets gezien of gehoord, zei de Witte Vogel...

— Wij hebben, wilde don Diego uitleggen, maar de oude Indiaan sneed hem het woord af.

— Dat kunt ge straks zeggen... Te paard...

— Gij neemt me toch mede? vroeg Gonzales.

— Als gij het noodig vindt... Spring maar te paard met Arroz. Het dier kan twee mannen voeren...

In vollen galop ging het de vlakte over...

Buiten hen bewoog er niets op de uitgestrekte weide en zij verdwenen, de paarden hier achter malkaar dravend, in het woud...

Don Diego en Jan moesten te voet, in eene andere richting, naar de stad gaan...

— Hebt gij den lach gehoord, amigo?...

— Ja...

— Het was verschrikkelijk... Hij deed mij denken aan het oude Indiaansche wijf van Arroz...

— Was het wel een lach?...

— Wat zou het anders geweest zijn?

— Misschien de wind.

— Hoe kan er in die gang nu wind huilen?... En het weder was zoo stil als men het maar wenschen kon... Ik heb het beschot hooren wegs huiven...

— Verbeelding.

— Dan hebben wij die allen te samen gehad, want wij hebben toch allen het lachen gehoord... Ik huiver er nog van!...

— Wat denkt gij dan, don Diego, dat het mag geweest zijn?

— Als ik het wist, ik zou gerust wezen, maar ik kan hoegenaamd niet gissen wat ons op dat oogenblik heeft aangedaan... Heksenwerk, amigo... Betoovering... Eene kwade hand... Een voorgevoel zegt mij dat alles verkeerd gaat afloopen...

— De keizer is toch op vrije voeten en goed weggestopt... In de grot zal Juarez hem toch niet komen zoeken...

— Ik zou er over verheugd zijn, als die lach mij niet gedurig in de ooren klonk...

Zij waren aan den weg gekomen die langsheen het plein liep dat zich voor het klooster uitstrekte.

Don Diego bleef plotseling staan en greep den arm van zijn gezel vast...

De honende lach klonk schel schaterend hun in de ooren.

— Hebt gij het gehoord? vroeg de Mexicaan met bevende stem.

— Ja...

— Dat is toch geen inbeelding meer?

— Neen, antwoordde Jan, ik heb het duidelijk gehoord... Het kwam uit de richting van het klooster...

— Laat ons op een drafje voortloopen...

— Ik volg u...

En zoo snel hunne lamme beenen, door den schrik gevat, het toelieten, zetten zij het op een loopen...

Het zweet droop in dikke droppels van hun borst en rug en stond parelend op hun voorhoofd als zij de stad naderden...

— Laat ons hier wat rusten, sprak don Diego, want we mogen in dezen toestand niet in de herberg komen. Het zou argwaan wekken... Wellicht wordt er nog gespeeld en is er dan ook nog volk...

De afspanning was gesloten en het was na een zwaar gehamer dat zij werden binnengelaten door den half slapenden knecht die 's anderdaags bezwaarlijk zou kunnen zeggen hebben wie hij had laten binnenkomen.

Geen van beiden kon een oog sluiten en als zij even indommelden werden zij door akelige droomen gekweld en schoten weer verschrikt wakker...

Zij waren dan ook vroeg uit het bed...

Don Diego bleef met zijn kousen in zijn hand en in zijn hemd op het bed zitten, en zei tot Jan die zich waschte...

— Amigo, ik vrees dat wij een bangen dag beginnen...

— Nog altijd zoo zwartgallig?

— Het wil niet uit mijn geest...

— Wat komen moet, komt toch..

— Dat beweren de Indianen ook, maar het zijn wij zelf die dikwerf de dingen voorbereiden die komen.

— Weet gij er iets anders op?

— Het lot is geworpen... Ik geloof echter dat wij beter zouden gedaan hebben mede naar de grot te rijden...

— Zeker, maar wij hebben onze rol nog niet uitgespeeld en moeten de bevelen van den Witten Vogel volgen...

Zij zaten aan de ontbijttafel maar zij voelden niet den geringsten eetlust...

De deur der herberg werd geopend en een man, in het uniform van de soldaten die het klooster bewaakten, trad binnen...

Don Diego en zijn gezel schrokken geweldig.

— Madre de Dios, dacht de eerste, daar begint het spel reeds!

— Die kerel komt ons halen, dacht Jan...

De soldaat richtte zich tot de waardin en vroeg:

— Is heer don Diego te vinden?

— Heilige patroon, bad de don inwendig, bescherm mij, want ik ga naar den dood!

De waardin wees den Mexicaan, die rondkeek, om te zien of hij, na een paar pistoolschoten op den krijgsman te hebben gelost, het hazenpad zou kunnen kiezen...

De soldaat trad naar de tafel, maakte een krijgsgroet en stak den don een brief toe...

— Er is geen antwoord...

Hij groette weer en verliet de afspanning...

Een zucht ontlastte den benepen boezem van don Diego.

— Het is beter vergaan dan ik dacht!...

Hij bekeek den brief en draaide hem langs de vier hoeken om en nog eens om...

— Wie mag mij schrijven... Het komt van het klooster... Wel, Santa Fé de Bogotta! Het zal mijn vriend kapitein de Puabla wezen!

Hij verbrak het wassen zegel, dat een schild droeg met eene roos...

Langzaam ontplooide hij den brief, als om de lezing zoolang mogelijk uit te stellen...

En hij las het regelmatige en mooie schrift:

« Don Diego, koene en plezante man, »

— Die dat heeft geschreven, die kent mij, zoo mompelde hij, want die twee hoedanigheden bezit ik!

En hij las verder:

« Ik heb nooit gedacht u nog weer te zien... »

Hij keerde den brief om, die langs de andere zijde ook beschreven was, om de handteekening te zien.

Zijn anders zoo beweeglijk gelaat bleef nu als dit van een wassen beeld en zijn oogen waren strak op het papier gevestigd...

— Wat weet uw vriend de Puabla te vertellen? vroeg Jan, die ook onmiddellijk had gegist dat het schrift van den kapitein der wacht kwam...

— De hemel gave dat het Alfonso was die dezen brief heeft gesteld.

— Wie dan?...

— De Roos van Mexico!

— Wat is dat voor een beest?

— Gij zegt het zeer wel: een beest... Het mooiste en venijnigste dier dat op de wereld te vinden is... Laat mij lezen, amigo, maar verwacht er geen goeds van...

Hij herbegon de lezing van het schrift:

« Don Diego, koene en plezante man,

» Ik heb nooit gedacht u nog weer te zien...

» Gij waarschijnlijk ook niet?

» En zonder dat gij het weet hebben wij opnieuw elkaar ontmoet en tegenover malkaar gestaan...

» Ik heb u moeten verhinderen eene domme daad te bedrijven en ik ben er Goddank in gelukt!

» Ik weet wel dat ge weer keizersgezind waart geworden en zoodanig hevig, dat gij uw leven wildet opofferen, om den vreemden indringer uit onze handen te halen...

» Gij zult nooit beteren, verwaande dwaas, onnoozel groot kind...

» Wat belang kunt ge daar nu bij vinden, of begrijpt gij dan niet dat die kerel in Mexico nooit nog iets zal te zeggen hebben?

» Ik kende de paters met de glimmende oogen en de onderaardsche gang en ik heb veel genoegen beleefd als ik heb vernomen dat gij hem gebruiken wildet om den vreemden onderkruiper uit zijn gevangenis te helpen...

» Ik heb mij er niet tegen verzet, omdat ik u dat genot niet wenschte te ontnemen.

» En als ge met uwen zoogezegden keizer van Mexico op weg waart, heb ik gelachen, luide gelachen... »

— Zij was het, kreet don Diego...

— Wie?

— De heks die hard heeft gelachen toen wij den keizer langs den onderaardschen weg leidden.

— Het is al goed dat wij het weten, sprak Jan, dan moeten wij aan geen heksen of spoken meer gelooven...

— Neen, maar het is een veel erger broedsel, amigo!

Hij las verder:

« En toen uwe vrienden met den keizer waren weggereden en gij met uwen makker naar de stad gingt, heb ik u nog eens uitgelachen, want ge hadt eene te kostelijke grap aangevangen.

» Ik heb de eer u te laten weten, koene en plezante don Diego, dat de paters met de glimmende oogen verdwenen zijn, het beschot vastgenageld is en de deuren onder den grond voor goed met dwarsbalken gesloten...

» Langs daar zult ge dus niet meer kunnen herbeginnen om zulk een kluchtspel op touw te zetten...

» Want daartoe zult ge misschien weer lust gevoelen, als ik u zal gezegd hebben dat de vreemde troondief in eene cel van het klooster achter slot en grendel zit, beter bewaakt dan ooit, want ik heb mij thans met den bewakingsdienst onledig gehouden... »

— Wat beteekent dat! zei don Diego... Ik heb toch goed gelezen.

En hij herlas den laatsten volzin.

— Het staat er toch duidelijk... De keizer, schrijft de Roos van Mexico, en zij kan het weten, zit in eene cel van het klooster opgesloten...

— Zij houdt u voor het lapje, meende Jan... De keizer is met de Indianen en Gonzales het woud ingereden en moet in het schoone bed der grot rustig slapen...

— Werd hij onderweg terug gevangen genomen?

— Dat is niet mogelijk... Uwe Roos houdt u voor den gek, beste vriend...

— Laat mij verder lezen... Ik sta er verstomd van... Ik weet niet of ik waak of droom?

— Ge zijt goed wakker, don Diego, getuige de schelpen van het eitje dat ge hebt binnengespeeld...

De Mexicaan eindigde de lezing van den brief, die als volgt nog luidde:

« In een der cellen verblijft thans ook de u bekende Juanita de Bella de Panpeloena, die den keizer ook zeer genegen is...

» In eene andere cel zit uw vriend de knecht van kapitein Alfonso de Puabla, want ik heb vernomen dat deze rooie jongen ook al voor Zijne Majesteit gewonnen was...

» Met uw vriend den kapitein zult gij niet meer spelen in den winkel van Gil Blas, want ondanks zijne wonden is hij te paard naar het binnenland gezonden, als banneling, in gezelschap zijner mooie nicht...

» Ik had u ook kunnen doen aanhouden, om u te doen boeten voor eene gekke daad, maar ik heb het niet gedaan omdat ik wenschte u het comediespel tot het einde te zien uitvoeren...

» Men zou u kunnen verraden, don Diego, koene en plezante man, en daarom geef ik u den welgemeenden raad, zonder dralen de stad te verlaten en uit den omtrek te verdwijnen, waar uwe vrienden de Indianen u wel een handje zullen kunnen helpen.

» Ik hoop dat gij mij voor mijn genadevol optreden en voor dezen wijzen wenk innig dankbaar zult wezen...

» Ik heb gelachen toen gij in de onderaardsche gang waart, ik heb gelachen toen gij langs het kloosterplein gingt en ik lach weer even luid terwijl ik deze regels schrijf.

» Don Diego, koene en plezante man, maak u dadelijk uit de voeten!

» *De Roos van Mexico.* »

— Mijn paard! kreet de don... Spoedig!...

En tot Jan:

— Wij moeten hier onmiddellijk weg...

— Waar naartoe?

— Naar huis... Onderweg zeg ik u meer.

Hij betaalde het gelag en zijn rijdier bij den teugel voerend, naast Jan voortstappend, ging hij haastig door de straten der stad...

Eens daarbuiten zei hij tot zijn gezel:

— Kom met mij op het paard... Ik zal u helpen... Zit achter mij en houd u maar goed vast... In de grot helder ik u alles op...

En als zij beiden op het dier gezeten waren gaf hij het duchtig van de sporen, zoodat het als een pijl uit een boog voortvloog, den weg op naar de grot der eedgenooten.

HOOFDSTUK XVII

DE SPOTTER

Het is tijd dat wij onzen Vlaamschen vriend Evraert gaan opzoeken.

Ondanks de onverzettelijke wilskracht waarmede hij zijne smarten poogte te beheerschen, veroorzaakte de beweging van zijn paard hem vreeselijke pijnen, die zijn aangezicht samentrokken en het koude zweet op zijn voorhoofd deden parelen.

Hij werd bleek als een lijk, van tijd tot tijd benevelden zijne oogen, het was of alles rond-om hem draaide, hij wankelde soms in den zadel en moest zich aan de manen van zijn paard vastklemmen om er niet af te vallen.

— Weerbarstig stof! bromde hij met een doffe stem, zou ik u dan niet kunnen overwinnen.

Daarop verdubbelde hij zijne inspanning om zich niet verlegen te toonen, glimlachte nu en dan tegen Goedsmoeds en sprak hem soms luchthartig toe.

Voor de eerste maal in zijn leven zag de oude jager zich tot zwijgen gebracht; hij zocht in de herinneringen van zijn avontuurlijk leven naar eene omstandigheid gelijk aan die waarin hij zich op dit oogenblik bevond; maar tot zijn groot verdriet moest hij bekennen, dat hij nog nooit iets van dien aard gezien had; deze teleurstelling maakte hem tegen wil en dank zoo mistroostig, dat hij met een norsch en ontevreden gelaat naast den jongen voortreed.

Intusschen kwamen zij toch verder; maar opeens hoorden zij in dezelfde richting die zij volgden en op eenigen afstand voor hen uit een heftig gedruisch van paardenhoeven.

— Daar is Don Miguel! riep Evraert.

— Hoogstwaarschijnlijk, zei Goedsmoeds.

— Hij zal wel zeer verwonderd zijn, dat ik de hulp die hij mij brengt reeds halfweg te gemoet kom.

— Dat zal hij zeker.

Goedsmoeds keek hem aan:

— Gij hebt zeker een eed gedaan om u eene hersenontsteking op den hals te halen, niet waar? zeide hij kortaf.

— Hoe dat? vroeg de jongman verwonderd.

— Maar, mijn God! dat is immers licht te begrijpen, hervatte de jager op knorrigen toon; een uur lang begaat gij nu reeds dwaasheid op dwaasheid; bedrieg toch u zelven niet, wat gij voor kracht aanziet is niets meer dan de koorts: die alleen houdt u gaande, pas dus op en vermoei u niet langer in een onmogelijken strijd, daar gij, ik voorzeg het u, nooit als overwinnaar uitkomt. Ik heb u stil laten begaan omdat ik er tot hiertoe geen dadelijk gevaar in zag, maar geloof mij, schei er nu mee uit, gij hebt reeds genoeg gedaan om de juiste maat van uwe kracht te kennen en voor u zelven te bewijzen wat gij in geval van nood zoudt kunnen doen; dat is voldoende, laten we thans stilhouden en wachten.

— Ik zeg u dank, antwoordde Everaert hem hartelijk de hand drukkende, ik zie dat gij een waar vriend zijt, uwe scherpe oogen bewijzen mij dit; ja, ik ben een dwaas, maar wat wil ik anders doen, ik bevind mij in een moeilijken toestand, ieder uur dat ik verlies kan mij of anderen op de grootste gevaren te staan komen; ik vrees dat ik bezwijken zal alvorens de taak te hebben volbracht die het ongeluk mij heeft opgelegd.

— Gij zult nog veel vroeger bezwijken zoo gij niet verstandig handelt; vier of vijf dagen gaan spoedig genoeg voorbij, en bovendien, wat gij niet kunt doen zullen uwe vrienden voor u doen.

— Het is waar, gij doet mij over mijzelven blozen, ik ben niet slechts een dwaas maar een ondankbare.

— Laten wij er thans niet verder over spreken: het gedruisch komt reeds nader, waarschijnlijk zijn het de kameraden, evenwel zouden het ook vijanden kunnen zijn, in de wildernis moet men zich op alles gewapend houden; gaan wij dus in dit kreupelbosch, wij zullen er geheel onzichtbaar zijn voor de blikken van wie het ook wezen mocht; zoo het Don Miguel is dan komen wij te voorschijn, zoo niet dan houden wij ons schuil.

Everaert kon dezen raad niet anders dan ten volle goedkeuren; hij begreep maar al te wel, dat hij bij mogelijken strijd, in zijn tegenwoordigen toestand voor zijn vriend slechts een zeer geringe steun zou kunnen zijn.

De beide mannen verdwenen in de struiken die zich achter hen sloten, en wachtten daar met het pistool in de hand de ruiters af, die zij van minuut tot minuut nader hoorden komen.

Goedsmoeds had zich niet bedrogen: werkelijk was het Don Miguel die met een vijftiental Indianen terugkeerde.

Zoodra zij op weinige passen genaderd waren, kwamen de beide mannen te voorschijn.

Don Miguel kon nauwelijks zijne oogen gelooven; hij begreep niet hoe dezelfde man, die nog geen drie uur geleden bewusteloos en zonder teeken van leven, als een lijk op den grond lag uitgestrekt, thans kracht genoeg bezat om hem te gemoet te komen en zich zoo recht en ferm in den zadel te houden.

Evraert had eenige oogenblikken genot van zijn triomf, in de bewondering die hij den Indianen afdwong, lieden welke geen andere meerderheid kennen dan die der stoffelijke kracht; daarop wendde hij zich met een glimlach tot don Miguel.

— De hulp die gij mij brengt is mij daarom niet minder welkom, goede vriend, zeide hij met een zachte stem; de hulp is mij in deze oogenblikken, zoo al niet onmisbaar, dan toch hoogst noodig, want de wil alleen houdt mij te paard in mijn toestand.

— Gij moet zoo spoedig mogelijk naar het kamp terug; om alle verdere onheilen te voorkomen, zullen wij u er op een draagbaar laten heen brengen.

— Een draagbaar, riep Evraert!

— Gij moet; ik verzeker u, het is voor u van het meeste belang dat gij zoo spoedig mogelijk hersteld zijt, verspil dus uwe krachten niet in nutteloze bravades.

Evraert boog zonder te antwoorden, hij begreep dat hij tegen het beweerde van den jager niet veel kon inbrengen; nadat hij met behulp der beide jagers van zijn paard was gestegen, gaf hij het bevel om terstond een draagbaar samen te stellen.

Don Miguel stak zijn arm onder dien van den schilder, wenkte Goedsmoeds om hen te volgen en verwijderde zich een eind ver van den troep, waar hij den jonkman op het gras deed nederzitten.

— Daar gij thans in staat zijt mij te antwoorden, zullen wij van het oogenblik gebruik maken om een weinig te praten, terwijl de baar wordt gereed gemaakt, zeide hij, gij zult mij veel te vertellen hebben.

De jongman zuchtte.

— Ondervraag mij slechts, antwoordde hij.

— Ja, zoo zal het beter gaan; op welke wijze en door wie zijt gij aangevallen?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen; het is bijster vreemd in zijn werk gegaan, zoo verward zelfs, dat het mij met den besten wil van de wereld onmogelijk is om er het eerste woord voor te vinden.

— Dat maakt niets uit, zeg ons maar wat er met u gebeurd is; misschien zullen wij, die beter dan gij met de prairiën gewoon zijn, wel een draad vinden om u in dit schijnbaar verwarde doolhof den weg te wijzen.

Everaert vertelde nu zonder zich langer te laten bidden, tot in de kleinste bijzonderheden hoe zich de zaak had toegedragen.

Bij den naam van Guerero fronste Don Miguel de wenkbrauwen.

Toen hij van Guerero sprak, wisselden de jagers een blik van verstandhouding; maar toen de jongman tot de zonderlinge ontknooping genaderd was van het gevecht, waarin hij, op het punt van het onderspit te delven, eensklaps door drie onbekenden werd bijgesprongen, die terstond daarna als met een tooverslag weder verdwenen waren, gaven de jagers teekenen van de grootste verbazing.

— Ziedaar wat ik weet, vervolgde Evraert, van de verfoeilijke hinderlaag waarin ik vervallen was en waarvan ik zeker het slachtoffer zou geworden zijn, zoo gij niet nog in tijds waart toegeschoten om mij te redden. Thans weet gij alles zoo goed als ik, wat denkt gij er van?

— Hum! riep de jager, dat ziet er al zeer buitengewoon uit, inderdaad, er schuilt achter deze historie eene donkere samenspanning, die met veel beleid en met duivelsche list en kwaadaardigheid schijnt te zijn aangelegd; het is waarlijk om bang van te worden. Ik koester zekere vermoedens, die ik vooraf tot klaarheid moet brengen; ik kan u dus niet dadelijk mijne meening zeggen. Inzonderheid moet ik sommige zaken zien op te sporen; laat dat maar gerust aan mij over. Slechts

eene vraag nog: Die mannen, die u ter hulp kwamen, hebt gij die ook gezien? Hebt gij niet met hen gesproken?

— Gij vergeet, antwoordde Evraert glimlachend, dat zij midden in den strijd opdaagden, alsof zij door den storm die op dat oogenblik hevig woedde werden aangevoerd. Het zou een ongeschikt oogenblik zijn geweest om een gesprek te beginnen.

— Dat is waar, ik doe een dwaze vraag, zei de jager; maar, vervolgde hij, met den kolf van zijn geweer op den grond stampende, het ga zoo het wil, ik moet er het mijne van hebben; ik verzeker u dat ik spoedig zal weten wie uwe vijanden zijn, welke voorzorgen zij ook nemen om zich te verbergen.

— O, ja, het is ook stellig mijn plan om hen na te zetten, zoodra mijne krachten een weinig hersteld zullen zijn.

— Gij, vriend, antwoordde Don Miguel droog, gij gaat stilletjes naar het kamp om u te laten genezen. Zoodra gij daar zijt, zult gij er u opsluiten als in eene vesting, en geen voet verzetten eer ge mij hebt wedergezien.

— Hoe zoo, wederzien? herhaalde Evraert, denkt ge mij dan te verlaten?

— Voor het oogenblik, ja, zullen Goedsmoeds en ik u verlaten; als wij bij u bleven zouden wij u van geen nut zijn, terwijl wij u buitenaf groote diensten kunnen bewijzen.

— Wat wilt gij gaan doen?

— Als wij terug zijn zult gij alles weten.

— Ik kan bezwaarlijk in zulke onzekerheid blijven en behalve dat begrijp ik u niet.

— Het is toch duidelijk genoeg. Ik wil met medehulp van Goedsmoeds dien Guerero nogmaals het masker aflichten, een masker waar mijns dunkens een zeer leelijk gezicht achter schuilt; ik moet weten wie de man is en waarom hij met Wimpa samenspant en zich tegen u zoo verbitterd toont.

— Ik zeg u dank, Goedsmoeds; nu ben ik gerust. Ga heen en doe wat gij goedvindt, ik ben overtuigd dat al wat menschelijkerwijs mogelijk is door u zal gedaan worden; alleen moet gij mij één ding beloven eer gij vertrekt.

— Wat?

— Beloof mij, dat al de berichten die gij door uwe nasporingen zult opdoen terstond aan mij zult meedeelen, zonder iets te ondernemen tegen den man aan wien ik mij liefst in eigen persoon en op eene voorbeeldige wijze wensch te wreken; hebt gij mij verstaan?

— Dat laat ik geheel aan u over; ik zal mij wel wachten in uwe zaken of belangen te treden, ieder heeft zijne taak in deze wereld; die man is uw vijand en geenszins de mijne; zoodra het mij gelukt is hem aan u over te leveren, of ten minste u tegenover elkander op gelijken voet te stellen, zult gij doen wat u goeddunkt, en heb ik met hem niets meer te maken.

— Goed, goed! bromde don Miguel, als ik vroeger of later dien duivel nogmaals in mijne handen heb, dan zal ik hem niet laten ontsnappen, dat zweer ik u.

— Dat is derhalve afgesproken en wij kunnen vertrekken?

— Zoodra gij wilt.

De beide mannen wilden vertrekken; zij hadden reeds het signaal gegeven aan hun vrienden den *Zwarten Eland* en *Arendskop*, toen opeens de Indianen de levendigste blijken van tevredenheid gaven.

— Wacht nog een weinig, riep don Miguel, we zullen dadelijk nieuws krijgen.

Inderdaad, eenige oogenblikken nadien traden drie ruiters in de verte op.

De Indianen hieven luide vreugdekreten aan.

Zij herkenden hun opperhoofd Witta-Yon, bijgenaamd *De Spotter*, en Atchez.

Doch wie de derde ruiter was konden zij niet uitmaken.

— Het schijnt eene vrouw te zijn, merkte een der Chichimeka's aan, ons opperhoofd heeft een gezellin gezocht die het vuur in zijn haard zal aanblazen.

Don Miguel sloeg zich voor het hoofd en mompelde verheugd:

— De zaak is dus gelukt, het Roode Opperhoofd heeft *De Witte Lelie* ontvoerd, daar ik zulks bewerkte zal het opperhoofd niet weigeren het ontwerp te helpen verwezenlijken dat we hebben op touw gezet.

Het waren inderdaad *De Spotter*, Atchez en de *Witte Lelie*.

Het opperhoofd reed op Don Miguel toe, drukte hem de hand en zeide:

— Het blanke opperhoofd ontvange den dank van den Spotter, hij was het die hem het meisje zijns harte in de armen voerde. Leliebloem zal weldra de plaats innemen in de hut van Witta-Yon, in het dorp der Chichimeka's.

— Meermaals waren de Chichimeka's de trouwe bondgenooten van de blanken, antwoordde Don Miguel, daarom hebben we wederzijds elkanders hulp geboden.

De Witte Lelie was intusschen van het paard gestegen en ontving de huldeblijken van de stamgenooten van haar gemaal.

De Spotter had intusschen de oogen in het ronde geworpen en bemerkte Evraert.

— Wacondah leidde onze schreden, sprak hij hem toe, want wij hebben den bleeken broeder van een wissen dood gered.

— Zoo, dan heb ik mijn leven aan u te danken, riep Evraert getroffen, ik dank u, ik dank u.

En hij kuste de hand van den Roodhuid in vervoering.

— Thans is het geheim opgelost, zei Don Miguel, de drie redders waart gij en de Witte Lelie heeft blijken gegeven van een bovennatuurlijken moed.

— Ik zie, zei De Spotter, dat u gereed zijt tot een tocht, mag ik weten waar naartoe?

— Zeker, zeker. Uw hulp zal ons misschien nog best te stade kunnen komen. Wij willen Guerero opzoeken en hem ditmaal de rechtvaardige straf doen ondergaan. Ik weet het, voegde hij er bij ,toen hij het opperhoofd een beweging van verbazing zag maken, ik weet het dat het moeilijk zal wezen hem gevangen te nemen, doch bij God, ik zweer het dat ik bij de taak wil sneven zoo ik hem niet vatten kan.

— Er is middel, zei De Spotter, want Wimpa, zoo het schijnt, is naar Quiepa-Tani, de Heilige Stad, gereisd met een geheim doel en Guerrero zal hem binnen kort tot op de grenzen van het Heilig grondgebied volgen.

Evraert schrikte op.

— God! riep hij, dan zal Wimpa zijn eed breken en Bella Rosa en Lydia ongelukkig behandelen. Wij moeten haar te allen prijze zien te redden.

— Dit is ook mijn gevoelen, beaamde Don Miguel, wij moeten dadelijk handelen.

Evraert werd naar het kamp der Chichimeka's gedragen, terwijl Don Miguel, Goedsmoeds met zijn blanke vrienden en De Spotter, de Witte Lelie en een twintigtal Indianen de tegenovergestelde richting insloegen, het meer overstaken op zoek naar den schurkachtigen generaal Guerero.

Den avond van den tienden dag, na ontelbare voorzorgen te hebben genomen om niet te worden ontdekt, legerden zij op een mijl afstands van het kamp van generaal Guerrero.

Atchez kreeg de taak op verkenning te gaan en alles voor den aanval gereed te maken.

De maan was helder opgestoken, hetgeen zeer gevaarlijk was voor de onderneming.

Als een kat sloop de bedreven Indiaan tot aan het kamp en legde zich in hinderlaag.

Alles was rustig in den heerlijken, kalmen nacht.

De spion maakte een gat in de aarde en sloop onder een soort van afdak.

Vlak naast hem stond een schildwacht in slapende houding op zijn geweer leunend.

Atchez schrok en bleef een ruimen stond onbeweeglijk liggen.

Zachtjes nam hij zijn dolk, kroop toen vooruit, sprong als een tijgerkat op en voor de schildwacht een kreet kon slaken lag hij roerloos op den grond uitgestrekt.

Men hoorde een doffen bons en toen bleef alles stil.

Een uur nadien was Guerero in handen zijner vijanden gevallen.

De generaal lag op zijn legerstede, doorwond van den kogel die Goedsmoeds hem aan het meer Del Rubio had in het lijf gejaagd.

Ditmaal zou hij zijn straf niet ontloopen.

Er zou een wet op hem toegepast worden die in de woestijn verschrikkelijk mocht geheeten worden.

In de woestijn is de wet der steden onvermogend den schuldige te bereiken, er bestaat dus daar eene verschrikkelijke, oppermachtige en onverbiddelijke wetgeving, op welke in het belang van allen, ieder die zich beleedigd gevoeld recht heeft zich te beroepen. wanneer de omstandigheden zulks gebiedend vorderen. Die wet wordt de lynchwet geheeten.

Guerero die een manslag had willen begaan zou thans al het verschrikkelijke van de gebruiken in de prairiën gevoelen.

Tegen den avond van den volgenden dag, werd de generaal voor de rechtbank gesleurd.

De proceduur zou kort wezen.

De rechtbank werd voorgezeten door Don Miguel, naast hem zaten Evraert, Goedsmoeds, de Zwarte Eland en Arendskop.

Deze vierschaar in de open lucht, te midden van het natuurlijke woud en omgeven door een troep ruiters, in hunne bonte kostumen en onbeweeglijk als bronzen standbeelden, maakte een even indrukwekkende als zonderlinge vertooning.

De vijf mannen, met hunne strenge gezichten, gefronste wenkbrauwen, kalme en onbeweeglijke houding, geleken volmaakt naar een dier heilige veemgerichten, die in de middeleeuwen aan de oevers van den Rijn de onmachtige rechtspleging der wettige rechtbanken moesten vervangen, om de onbeteugelde misdrijven tegen te gaan, en die hunne vonnissen mede onder den blooten hemel uit-

spraken onder het gebulder der winden en het geheimzinnig gemurmel der snel afvlietende wateren.

Ondanks zijn dapperheid, voer den generaal een huivering van schrik door de leden, toen hij zijne blikken over het kamp liet weiden en al de toebereidselen zag voor dit onverbiddelijk gericht, te midden der eenzame wildernis.

— Hm! prevelde hij in stilte, ik geloof dat ik er ditmaal minder gemakkelijk af zal komen.

De zon was verdwenen aan den gezichteinder, de schaduw had het licht vervangen, de duisternis als van den hemel gevallen of uit de aarde opgerezen, had het bosch met een ondoordringbaar doodkleed bedekt.

De Indianen verzamelden *ocote*-takken, die aan den brandenden hortstapel werden ontstoken, en weldra was de boomledige ruimte, waar alles wat wij boven verhaalden voorviel tooverachtig verlicht door de vlammende houtfakkels, wier roode schijnsel het omliggende geboomte en de mannen die onder de breede takken te paard, of op hunne buffelschedels rondom het vuur zaten, kleurde met een laaien purpergloed en aan het gansche tooneel een allervreemdst en somber aanzien gaf.

Don Miguel na eerst een blik in het rond te hebben geworpen, om de aandacht te wekken, vatte eindelijk het woord op:

— Vrienden caballeros, ge weet waaraan deze man zich plichtig heeft gemaakt. Hij heeft in medehulp van zijn mannen moordpoging gepleegd op den persoon van Evaert, den Vlaamschen schilder. Thans is het uur gekomen er uw oordeel over uit te spreken; het is eene hoogst ernstige zaak om over het leven van een mensch te beslissen: en wie zou niet wenschen dat deze man de laatste boosdoener mocht zijn? Maar de Lynchwet, gij weet dit zoo goed als ik, kent geen middenweg; zij verwijst ter dood of spreekt vrij. Ofschoon wij gekozen zijn om dezen man te vonnissen, willen wij de verantwoordelijkheid van dit bedrijf niet alleen op ons nemen; denk dus ernstig na op de vragen die ik u ga stellen, en bovenal, herinnert u dat van uwe uitspraak het leven of het sterven van dezen ongelukkige zal afhangen. Spreek dus, caballeros, op uwe ziel en op uw geweten: is dezen man schuldig?

Er volgde een poos van de diepste stilte; aller aangezicht stond ernstig, aller hart klopte hevig.

Guerrero stond met gefronste wenkbrauwen en verbleekt voorhoofd, maar met de armen op de borst gekruist, in ferme houding, want hij was dapper en wachtte met een angst dien hij alleen door de kracht van zijn wil wist te beteugelen en voor aller oog te verbergen, zijn lot af.

Don Miguel, na eenige minuten gezwegen te hebben, vatte het woord weder op en sprak op een langzamen, plechtigen toon:

— Caballeros, is deze man schuldig?

— Ja, riepen al de aanwezigen als uit één mond.

— Ik ben verloren! mompelde de generaal.

Don Miguel wenkte met de hand en de stilte herstelde zich als door een tooverslag.

— Welke straf heeft den schuldige verdiend?

— De dood! riepen allen, als een echo uit het graf.

Zich thans tot den veroordeelde wendende, hervatte de jager:

— Don Guerero, generaal van Mexico, met misdadige voornemens in de woestijn gekomen, zijt gij gevallen onder de slagen der Lynchwet; de Lynchwet is hier de wet van God: oog om oog, tand om tand, erkent zij geen andere straf dan die der wedervergelding. Het is de eerste wet door de oude wereld aan de menschheid overgeleverd. Gij hebt een onschuldigen man willen vermoorden. Gij zult dus levend begraven worden om van honger te sterven; maar omdat gij den dood lang zoudt kunnen inroepen, eer hij u verhoorde, zullen wij u de middelen in handen geven om uw lijden te eindigen, wanneer het u aan moed ontbreekt om het langer te verduren. Wij zullen barmhartiger zijn dan gij en u slechts begraven tot onder de okselen, uw rechterarm zal vrij blijven en een pistool zal onder uw bereik worden gelegd, zoodat gij u een kogel door het hoofd kunt jagen wanneer uw lijden onverdragelijk wordt. Ik heb gezegd. Antwoordt mij: Is dit vonnis rechtvaardig?

Met deze woorden eindigde hij, zich tot de omstanders richtende.

— Ja! bromden al de aanwezigen, met een doffe, eenparige stem, oog om oog, tand om tand.

Guerero had de woorden van den jager met ontzetting aangehoord; de verschrikkelijke straf waartoe hij veroordeeld werd deed hem verstommen, want hoezeer hij niets minder dan den dood verwacht had, kwam deze manier van sterven hem zoo afgrijselijk voor, dat hij er in het begin niet aan gelooven kon.

Zoodra hij echter zag dat op een wenk van Don Miguel de Indianen zich gereed maakten om een kuil te graven, rezen zijne haren te berge van schrik en kwam het koude zweet hem op het voorhoofd terwijl hij de handen vouwend, met een gesmoorde stem uitriep:

— O! niet zulk een barbaarsche straf als ik u bidden mag! doodt mij liever ineens.

— Gij zijt gevonnist, en gij moet uwe straf ondergaan zooals zij is uitgesproken, antwoordde de jager droogjes.

— O! geef mij het pistool dat gij mij beloofd hebt, opdat ik mij op eens voor het hoofd schiete, dan zijt gij gewroken.

— Wij wreken ons niet; wij voor ons zelven hebben niets met u te maken: dat pistool zal u eerst gegeven worden als wij vertrekken.

— O! gij zijt onverbiddelijk, riep hij zich op den grond werpende, waar hij in machteloze woede rondkroop.

— Wij zijn rechtvaardig was al wat Don Miguel hem antwoordde.

Guerero, in een aanval van woeste vertwijfeling vloog eensklaps op, sprong als een tijger ter zijde en liep in dolle vaart met gebukt hoofd naar een boom, met de bedoeling om zich de hersens tegen den stam te verbrijzelen.

Maar de Indianen beletten hem nog in tijds dit wanhopig besluit uit te voeren.

Zij maakten zich van hem meester en ondanks zijn hardnekkigen weerstand en woest geschreeuw, knevelden zij hem zoo onverbiddelijk vast, dat hij niet meer in staat was een lid te bewegen.

Nu ging zijne woede in radeloosheid over.

Don Miguel trad naar hem toe.

— De kuil is gereed, men zal er u zoo dadelijk in neerlaten, zeide hij; hebt gij nog iets te zeggen of te bestellen?

— Blijft het dan nog bij die gruwzame straf? vroeg hij verwilderd.

— Wel zeker.

— Maar dan zijt gij wilde beesten.

— Wij zijn uwe rechters.

— O, laat mij leven, al was het maar voor een dag.

— Gij zijt gevonnist.

— Dan vervloek ik u! gij duivels in menschelijke gedaante. Gij zijt moordenaars; welk recht hebt gij om mij te dooden?

— Het zelfde recht dat ieder mensch heeft om een schadelijk dier af te maken. Voor de laatste maal vraag ik u, hebt gij nog iets te vragen?

Door dezen vruchteloozen kamp afgemat, zweeg Guerero eenige oogenblikken, daarna vloeiden er twee tranen uit zijne koortsachtig brandende oogen, en prevelde hij met eene zwakke stem, op roerenden toon:

— Ach! mijne zoontjes, mijne arme lievelingen, wat zal er van u worden als ik er niet meer ben?

— Laten wij er een eind aan maken, hervatte de jager.

Guerero vestigde op hem een verwilderden blik.

— Ik heb twee zonen, zeide hij bijna wezenloos als iemand die in zijn droom spreekt; zij hebben niemand dan mij en ik, helaas, zal sterven! Hoor mij, zoo gij nog niet geheel een wild dier zijt, en zweer mij dat gij doen zult wat ik u vraag!

De jager werd onwillekeurig bewogen door deze roerende uitdrukking.

— Ik zweer het u, zeide hij.

De veroordeelde scheen zijne gedachten te verzamelen.

— Geef mij papier en een potlood, riep hij met een gebroken stem.

Don Miguel haalde een brieventasch te voorschijn, die hij bij zich had, nam er een blad uit en gaf het hem met een potlood.

De generaal nam het papier en schreef zooveel hij kon in der haast een paar regels, vouwde het blad dicht en gaf het den jager terug.

Er kwam thans op het gelaat van den veroordeelde eene merkbare verandering, zijne trekken werden kalmer en zijne blikken zacht en smeekend.

— Ziedaar, zeide hij, ik reken op uw woord, neem dezen brief, hij is aan mijn broeder gericht, aan hem beveel ik mijne kinderen. Wat nood! zoo zij maar gelukkig zijn, zal ik althans mijn wensch vervuld zien, dit is al wat ik verlang. Mijn broeder is goed, hij zal de ongelukkige weezen niet verlaten die ik hem naliet. Ik bid u, stel hem dit papier ter hand.

— Binnen de maand zal het in zijne handen zijn, dat zweer ik u.

— Ik zeg u dank: doe thans met mij wat gij wilt, er is weinig aan gelegen; ik heb het lot mijner kinderen verzekerd, dat is al wat ik wenschte.

De kuil was gedolven.

Twee Indianen pakten den generaal aan en tilden er hem in, zonder dat hij de minste poging deed om een nutteloozen weerstand te bieden; toen hij recht op in den kuil stond,

kwam de rand hem tot onder de okselen; zijn linkerarm werd stijf langs zijn lichaam vastgebonden en de rechter vrijgelaten; daarop begon men den kuil te vullen en hoogde men den grond op rondom den levend begravene, die reeds niet veel meer scheen dan een lijk.

Nadat de kuil gevuld was, nam een der Indianen een sjerp en naderde den veroordeelde.

— Wat wilt gij gaan doen? vroeg deze met schrik, ofschoon hij wel half raden kon wat er gebeuren zou.

— U een doek in den mond stoppen, antwoordde hij barsch.

— O! riep Guerero.

Hij liet zich den mond stoppen, zonder bijna te weten wat men met hem deed; hij was geheel verbrijzeld.

Don Miguel legde nu een geladen pistool onder de krampachtig saamgetrokken rechterhand van den gestraften booswicht en ontblootte zich het hoofd.

— Don Guerero! zeide hij met een diepe, ernstige en plechtige stem, de menschen hebben u veroordeeld; bid God, dat hij zich over u ontferme; ge hebt althans geen andere hoop meer dan op Hem!

De jagers en Indianen stegen weder te paard, zij bluschten hunne fakkels en verdwenen weldra als zwarte schimmen in de schaduw van het geboomte.

De veroordeelde bleef alleen in de duisternis, die zijne wroeging met akelige spoken vervulde.

Met uitgestrekten hals, de oogen wijd open gespalkt en de ooren op het minste geluid gespitst, staarde hij uit en luisterde.

Zoolang hij in de verte het getrappel der paarden kon hooren, die zich langzaam verwijderden, bleef er eene dwaze hoop op redding in zijne ziel leven, hij wachtte, hij hoopte.

Wat wachtte hij? wat hoopte hij? Hij zelf wist het niet, hij had het u niet kunnen zeggen, maar zoo is de mensch.

Langzamerhand waren alle geluiden verdoofd en eindelijk bevond de generaal zich alleen, te midden van eene onbekende woestijn, zonder dat hij de minste hulp van wie ook te wachten had.

Toen slaakte hij een diepen zucht, sloot de hand om de kolf van zijn pistool, zette zich de koude tromp op het voorhoofd, stamelde voor het laatst den naam zijner kinderen en drukte af.

. . . . . .

De blanken en Indianen hadden zich verwijderd onder geheel andere gewaarwordingen dan zij gekomen waren; zij werden gebogen door dat onbeschrijfelijke gevoel van onvoldaanheid dat de mensch ondanks zich zelven ondervindt en hem het hart beklemt, wanneer hij een daad heeft begaan, waarvan hij wel is waar de noodzakelijkheid, ja zelfs de strikte billijkheid erkent, maar die hij niet helder inziet of zij wel tot den kring zijner bevoegdheid behoort en waarbij hij zich vragen moet of hij wel het recht had om er de voorhand in te nemen.

Geen hunner sprak, allen lieten min of meer het hoofd hangen; somber en nadenkend reden zij naast elkander voort, niet wagend met hun nevenman gedachten te wisselen en onwillekeurig luisterend naar de geheimzinnige geluiden en stemmen der eenzame wildernis.

Nauwelijks hadden zij nog den uitersten rand van het bosch bereikt, waar zij de wateren van de Rubio als een zilveren lint in het flauwe maanlicht zagen glinsteren, en juist waren zij gereed om het meer over te gaan, toen er plotseling achter hen in de verte een pistoolschot viel, dat met een doffen knal terugkaatste tegen den hollen oever aan de overzijde.

Onwillekeurig sidderden zij, die mannen anders zoo dapper en onversaagd, en werktuigelijk bleven zij staan onder den indruk der hevigste ontroering, ja bijna van schrik.

Er volgde eene pauze van doodelijke stilte.

Don Miguel begreep dat hij de noodlottige betoovering moest breken die zijn vrienden bezwaarde als een gevoel van berouw; en niet zonder eenige moeite de beklemming onderdrukkende die zijn eigen keel gesloten hield, sprak hij op ernstigen toon:

— Mijne broeders, de gerechtigheid der woestijn is voldaan, de rampzalige die door ons veroordeeld werd heeft eindelijk zich zelven gerecht.

Er is in de menschelijke stem een wonderbare en onbegrijpelijke macht; de weinige woorden, door den jager uitgesproken, waren voldoende om aan al deze mannen hunne vorige veerkracht terug te geven.

— Dat God hem genadig zij! antwoordde Goedsmoeds.

— Amen! mompelden de blanke jagers en maakten in alle vroomheid een kruis.

Van dit oogenblik af was de looden vracht die hunne zielen bezwaarde opgeheven: de schuldige was dood, de onverbiddelijke logika der feiten gaf ook hier weder den doorslag aan de rechtspraak der Lynchwet en bracht de stemmen der wroeging en der weifeling tot zwijgen die tot hiertoe hun gemoed verontrustten.

Nu Guerero gevallen was, bestond er voor hen die hij zoo onverbiddelijk verbolgd had, geen gevaar meer; dit alleen reeds was in de oogen van deze ijzerharde mannen voldoende reden om alle deernis met den schuldige in hunne harten uit te dooven.

Een plotselinge omkeering had in hunne muitzuchtige gemoederen plaats gegrepen; voor een oogenblik ter neder geslagen, verhieven zij zich sterker en onverzoenlijker dan ooit.

Op een wenk van den jager hervatte de bende haar tocht en weldra was zij verdwenen tusschen de zandheuvels aan den oever van het meer del Rubio.

De woestijn had eene poos weergalmd van het dof getrappel der paardenhoeven op de keien aan den overkant, maar eenige minuten later keerde zij tot hare vorige kalmte en majestueuse stilte terug.

Evraert was niet gerust. Het vonnis dat hij had helpen vellen knaagde hem het geweten.

Was dit wel rechtvaardig een mensch te veroordeelen in het midden der prairieën.

Wie had hem de macht gegeven om als rechter op te treden?

Niemand dan zijn vriend Don Miguel.

Was dit wel voldoende?

Hij voelde zich ongerust en besloot tot een ernstig optreden.

Hij reed zachtjes en liet zijn vrienden en de Chichimeka's vooruit rijden.

Dit scheen gegrond daar zijn wonde hem niet toeliet zoo hard te rijden als zijn makkers.

Eensklap hield hij zijn paard staan en verschool zich in het kreupelhout.

Zoodra zijne makkers onzichtbaar waren geworden, liet Evraert zijn paard zwenken en keerde hij spoorslags naar het dicht belommerde bosch terug.

Hij scheen groote ontwerpen in 't hoofd te hebben; nauwelijks had hij zeker punt bereikt of hij hield stand en wierp een verdachten en bespiedenden blik rondom zich.

De diepste stilte en de volslagenste eenzaamheid heerschten in het rond.

— Het moet gebeuren! prevelde hij; door anders te handelen zou ik eene laagheid begaan, ja, wat misschien nog erger is, een laf-heid. Welaan dan, God moge tusschen ons richten!

Na nogmaals den ganschen omtrek met zorg bespied en zich verzekerd te hebben dat alles eenzaam en rustig was, steeg hij van zijn paard, nam het de teugels af om het vrij te laten grazen, deed het een kluister aan, om te beletten dat het te ver wegliep en het des te gemakkelijker te kunnen terugvinden zoodra hij het weder zou noodig hebben; daarop wierp hij zijn buks over den schouder, stapte voorzichtig het kreupelbosch in en herhaalde nogmaals bij zich zelven de vorige woorden:

— Het moet zoo zijn!

Evraert beraamde zonder twijfel een dier moeilijke plannen, wier uitvoering al de vermogens van den mensch in het spel roept en gespannen houdt, want zijn stap was langzaam en afgemeten; zijn welberekend oog poogde gedurig de duisternis te doorboren, met het hoofd voorwaarts gestrekt luisterde hij scherpzinnig naar de duizende naamlooze geluiden die de woestijn bezielen; hij bleef nu en dan staan wanneer een ongewoon gedruisch of geritsel in de struiken zijn gehoor trof en hem de tegenwoordigheid van een of ander onzichtbaar wezen aankondigde.

Plotseling hield hij stil, stond eenige sekonden onbewegelijk en toen zich zoo klein mogelijk makende, verdween hij geheel en al te midden van een ondoordringbaar warbosch van bladeren, takken en slingerplanten, waar niemand hem kon zien of vermoeden.

Nauwelijks had hij zich op deze wijze verscholen, of het getrappel van paardenhoeven klonk in de verte onder de dichte bladgewelven van het woud.

Van lieverlede kwam het gedruisch naderbij, het getrappel werd volkomen duidelijk, en eindelijk verscheen er een troep ruiters, die in gesloten kolonne voortreden.

Deze ruiters waren de blanken en Indianen die eenen grooten omweg hadden moeten maken.

Hij hoorde Goedsmoeds zacht spreken tegen don Miguel.

Evraert liet zijne kameraden ongemoeid voorbijtrekken zonder de minste beweging te maken die zijne tegenwoordigheid had kunnen verraden; blijkbaar was het hem te doen om hen van zijn terugkeer volkomen onkundig te laten, daar de verantwoording van zijn tegenwoordig bedrijf geheel voor zijne rekening kwam, en het beginsel waaruit hij te werk ging, een diep geheim moest blijven tusschen zijn geweten en God.

Een ding verwonderde hem, namelijk dat hij den Spotter en de Witte Lelie te vergeefs onder de Indianen zocht.

Deze twee Roodhuiden hadden zich dus van den troep afgezonderd!

Hunne afwezigheid scheen Evraert zeer te verontrusten en hem in zijne vrije beweging te zullen storen.

Intusschen duurde het slechts weinige oogenblikken of zijn gelaat verhelderde weder, en hij haalde de schouders op met de onverschilligheid van iemand die eenmaal zijn besluit had genomen en het zou uitvoeren, zonder zich door onvermijdelijken tegenspoed te laten afschrikken.

Toen de Indianen verdwenen waren, kwam hij uit zijn schuilhoek te voorschijn: hij beluisterde nog een poos het gedruisch hunner stappen, dat van oogenblik tot oogenblik zwakker werd en eindelijk geheel in de verte wegstierf.

Nu richtte hij zich moedig op.

— Goed, mompelde hij met een tevreden gezicht, thans kan ik weder naar welgevallen handelen, zonder vrees voor stoornis, ten minste zoo de Spotter en zijne vrouw niet in den omtrek zijn blijven rondzwerven. Bah! dat zullen wij spoedig zien; waarschijnlijk is het wel niet, daar het opperhoofd te veel haast had om zich weder bij zijn stam te voegen, en geen lust zal hebben om hier zijn tijd te verspillen; gaan wij dus voort.

Hierop wierp hij zijn geweer over den schouder en ging met luchtigen tred op weg, zonder nochtans de voorzorgen te verzuimen die in de wildernis steeds noodig waren; want bij nacht weten de woudloopers, zoowel menschen als beesten, dat zij gedurig door duizend onzichtbare vijanden omgeven zijn.

Zoodoende bereikte Evraert de boomledige ruimte waar de belangrijke tooneelen, aan het slot van ons vorig hoofdstuk verhaald, hadden plaats gehad, en te midden waarvan thans niets meer over was dan een ongelukkige, levend begraven, onder den last zijner misdaden zoowel als onder het moordende zand, en van allen verlaten zonder andere hoop op redding of genade, dan alleen op Gods barmhartigheid.

De jager staakte zijn tocht, strekte zich op den grond uit en keek rond.

Eene stilte als die van het graf beheerschte het verlaten kamp.

Guerero, met de oogen door schrik vergroot en gezwollen, met de borst beklemd door de aarde die rondom zijn lichaam was opgehoopt en nem telkens logger en zwaarder scheen te drukken, voelde de lucht allengs aan zijne longen ontbreken; zijne hoofdslapen klopten alsof zij zouden bersten, het bloed kookte in zijne gezwollen aderen, en groote droppels koud zweet parelden tot onder zijne haren; weldra trok zich als een bloedige sluier over zijne oogen, hij gevoelde dat hij ging sterven.

In dit veege oogenblik, terwijl alles hem begaf, rukte de ellendeling zich met eene geweldige poging den doek uit den mond, slaakte een rauwen verscheurenden kreet; twee groote tranen welden uit zijne brandige oogen en biggelden hem langs de wangen; zijne hand, zooals wij reeds gezien hebben, klemde zich krampachtig om de kolf van het pistool, dat men onder zijn bereik gelaten had om zijn lijden te kunnen eindigen, hij bracht de tromp aan zijn voorhoofd en mompelde op een toon van onbeschrijfelijke wanhoop:

« Mijn God! mijn God! vergeef mij!

Hij bracht den vinger aan den trekker en drukte af.

Maar tegelijk werd zijn arm door een onzichtbare hand weggerukt, de kogel ging in de lucht verloren, en hij hoorde een strenge, maar zachte stem antwoorden:

— God heeft u verhoord, Hij vergeeft u!

De ellendeling wendde het verbijsterde hoofd om, en staarde den man die dus tot hem sprak verschrikt aan, maar te zwak om de vreeselijke ontroering te wederstaan, die hem beving, gaf hij een halfgesmoorden gil, en verloor het bewustzijn.

De man die op het laatste oogenblik Guerero van een gewissen dood redde, was, zoo als de lezer zonder twijfel reeds zal geraden hebben, niemand anders dan Evraert.

— Waarachtig! riep deze hoofdschuddend, het werd hoog tijd dat ik tusschen beide kwam.

Zonder een oogenblik te verliezen, was de eerzame vlaamsche jongen er nu op bedacht om den levend begravene uit zijn graf te redden.

Dit was werkelijk het doel zijner komst, maar voorzeker geene gemakkelijke taak, vooral door het gemis van de noodige hulpmiddelen en gereedschappen.

De Indianen hadden hun werk met zooveel zorg gedaan, en de kuil was zoo handig rondom den veroordeelde gevuld, dat de aarde hem aan alle zijden dicht omsloot.